

4950.

*Числото на звяра е 666
(Откровение,13:18)*

Човечеството все пак го дочака,
Убиеца си с образ на джудже
И го позна на челото по знака,
На Дявола любимо протеже.

За първи път той иска всички хора
Да може да превърне в „натюр морт”
И после сам на Космоса в простора
Да обяви библейския рекорд.

Кой даде на джуджето злата сила,
Да разполага с ядрената мощ,
Която всичко живо би избила,
Деня за да превърне в страшна нощ?

Въпросът гузните души притиска
И отговор от тях напразно иска.

4951.

В какво ли агрегатно състояние
Се днес намира нашият народ?
Той твърд е, но Народното събрание
Все още е във газов период.

От чужди ветрове е то повлечено
И се опитва да им угоди,
Защото на покорност е обречено,
За да изкупи своите беди.

А те текат по разни направления
Със силата на придошъл поток
И ако липсват други намерения,
Ще чакаме да се намеси Бог.

Но той според божественния ред
Със друго постоянно е зает.

4952.

От просветителските ни кръжоци
Все още помня този агитатор,
В чиито политически уроци
Откривахме големия оратор.

Той убеждаваше ни с воля страстна
И роля много близка до актьорска,
Че буржоазията е опасна,
Особено ако е *компрадорска*.

А тази думичка зашемети ме,
Какво ли можеше да означава?
Завинаги запомних я по име,
Но затъмнението продължава.

Попитах го след многолетна среща,
Но заяви, че вече не се сеща.

4953.

Във търсене на неизвестността
Живота си успях да пропиляя,
Изплъзваше се непрестанно тя,
Но не преставах да вървя към нея.

Оказва се гигантска по размер,
Свободна и достатъчна за всички,
Ненужен ѝ е милиционер
С пагон – черта плюс четири звездички.

Побира и материя, и дух,
От малкия човек до премиера,
Дори отскоро се разнася слух
Че във властта ще прави кариера.

Избраните във парламента, ние
Следим кому ли тя ще се открие.

4954.

Докато другите смутени бяха
От връхлетелия ги син подем,
На него след поредната уплаха
Му се хареса новия ярем.

Успя съдии да напазарува,
Докато изборът не беше скъп
И взе навсякъде да се прочува,
Че има много здрав съдебен гръб.

Той схвана истината днес къде е,
За да я сподели със всички нас,
Престъпната печалба не вирее
Ако не е в съюз с престъпна власт,

Със тази мисъл на върха качи се
И даже в дневника си я записа.

4955.

След революцията нови сили
Започват кървава борба за власт,
Те никого не са осакатили,
Убийството е тяхна главна страст.

А тази стряскаща закономерност
Не знае изключения, уви,
И със ужасната си достоверност
През всички тъжни векове кърви.

Терорът неминуемо господства,
Възседнал сбърканата Свобода,
Като режим той всичките удобства
Предлага във прослава на реда.

И после следва според стар закон
Нов Цезар, Сталин и Наполеон.

4956.

Човекобирка на почитеността
Във днешно време трудно се създава,
Тя би била единствена в света
За мъченици примери да дава.

„Богат и честен” винаги звучи
Подобно на нелепа подигравка,
Която, вместо да се замълчи,
Ни се представя за научна справка.

Проявите на честността тук-там,
От някакви си чудеса родени,
Опитват се да се превърнат в плам,

Но биват дружно бързо изгасени
И споменът за тях по навик стар
Подвързан е във детския буквар.

4957.

Бездънни небеса добре прикриват
Отсъствието в тях на божества,
А точно там намира се мотивът
За раждане на верски общества.

Джамии, синагоги, катедрали,
Са устремени към небесна вис,
Подострени молитвени централи,
Обхванати от устрем поривист.

Със вакуум безвкусен те се хранят,
Ведно с безброя вярващи във тях.
Но слепотата своя смело бранят,
Останалото според тях е грях.

И други свойства има помежду им,
Но ние не желаем да ги чуем.

4958.

Светът тирани древни е познал,
Творци, производители на злото,
На име Цезар или Анибал,
За гении почитани, защото.

А днешните тирани по места,
Садам, Бокаса, Кадафи, и Путин,
Величия на посредствеността,
Крепени са не с ум, а с гръм барутен.

Родени сред обществения мрак,
Те идеал освен властта си нямат
И в мрака черен ще се върнат пак,
А липсата не ще почувства храмът.

Нима не е безмислена подробност,
Че и за злото нужна е способност?

4959.

Служителите служат...Кой го казва?
Лъжа е възмутителна това!
Служителят леелее в своята пазва
Властта ведно със нейните права.

Слуги при него идват да се молят,
За да отсъди с „не” или със „да”
И столът му превръща се в Престолът,
От който се раздава Свобода.

На търсещите негови услуги
За своето нищожество мъсти,
Причините са ясни, няма други,
А който може, нека му прости.

В такова обкръжение живеем
И даже да се противим не смеем.

4960.

Човекът – господарят на природата
Напуска гражданските си права,
Не чака днес той повече изгодата
От празни политически слова.

В священото си право на гласуване
Открива нагла сбирщина лъжи,
Които той отхвърля с негодуване,
На тях не иска нищо да дължи.

Поставя се във горда изолация,
Страни от мрачната борба за власт
И се заклева сам пред цяла нация
„На тях ще им докажа кой съм аз!“

Превива кръста и се удивлява,
Товарът му че се увеличава.

4961.

Със обезчовечаващия глад
Дано не дава Господ да се срещате,
Такъв бе нявга той във Ленинград
И в Аушвиц на нацистите край пещите.

Човекът се превръща в скелет жив,
Когото чувствата са изоставили,
Заменяйки душата с порив див,
Човешкото в себе си сподавили.

Без да усети е превърнат в част
От древния отряд на канибалите,
„Човекът за човека е колбас!“
Е обобщение на идеслите.

Такава би изглеждала картината,
Гладът която готви на Родината.

4962.

Там гдето се източват хилядарките
Закономерно много се шуми
И страстите човешки са най-ярките,
А устрема подържат си сами.

Но на високото, при милионите,
Цари ненарушима тишина,
Сред нея проектират се законите,
За да заробят цялата страна.

Защото тука всякакво участие
Прикрито е с полезна доза мрак,
Та адвокатите, при доза щастие,
На истината да подлагат крак.

Кълна се във Христовото Разпятие,
Народът няма за това понятие.

4963.

*През 1887г Великото народно събрание
изпраща във Виена тричленна делегация
да търси княз на България.(Wikipedia)*

Потъвам във онези времена,
Когато българският хан ювиги е,
Родината могъща е страна
И богът Тангра - нашата религия.

А древният народ е още млад
И неопръскан е с катран моралът ни,
Добро и зло си отдалеч личат
И ласките на Свободата гаят ни.

Навреме са избити до един
Във подлост уличените предатели –
Без оглед розов, жълт, червен и син,
Тях всички сме по дяволите пратили.

Решен е и най-важният въпрос,
Водачите не подлежат на внос.

4964.

Светлинни петилетки ги делят
От обещаваната справедливост,
Но те все още вярват, че денят
Ще потвърди добрата предвидливост.

Надеждата в съюз с наивността
Понякога в годините помага,
Като поддържа жива радостта,
Която е немила и недрага.

Изкуственото щастие? С какво
Е от естественото по-различно?
Изпълва с ведрост всяко общество,
За да не се окаже то безлично.

И тъй изпълва всяко поколение
С хуманни и похвални намерения.

4965.

Закономерност непосредствена
Науката прие -
Че Свободата е наследствена,
А робството не е.

И всички черни, бели, бебета
На този хубав свят
Пълзят на Времето по хребета
И най-свободно спят.

Да стават роби са принудени
При действащия ред
От съвестите непробудени,
Които са навред.

Бог Свободата им отне,
Обаче робството им - не.

4966.

След като дълго бе войските шибал
Да тръгнат към подготвената гибел,

С привичния за поста си цинизъм
Смъртта нарече масов героизъм.

И в генералските му еполети
Една зваезда във повече засвети,

А почвата на братските могили
Вдовиците със сълзи са поили,

Запазвайки традицията стара,
Защото знаят, всичко се повтаря,

Остава само спомена за мрака
И за смъртта, която всички чака.

Бойците да се готвят за умиране
И после за посмъртно декориране.

4967.

*„Здравствуй молодая пионерия!
В гости у нас пришел товарищ Берия!”*

Почервеняването на децата
Започваше от ранното им детство,
Те лесно възприемаха боята
Като полезно и защитно средство.

Но Партията често се менеше
И те със нея също се меняха,
Промяната им интересна беше,
А и те с нея интересни бяха.

От придобитата така пластичност
Цъфтеше обществото като цяло

И смяната на своята идентичност

То безболезнено е прживяло,
Защото днес начело са лица
Подготвяни за смяна от деца.

4968.

Комунистическата диктатура
Извая интересен индивид
Сред собствената си номенклатура,
А тя е също с интересен вид.

Могъщият им секретар партиен
Е местният общински феодал
Със умствен недостатък очебиен,
Но верен на неверен идеал.

Момче или момиче „от народа”,
Той лесно свиква с важния си пост –
Потисничество да му е природа
И той да е основният му лост.

На Партията в пътя лакатушен
Той длъжен е да е слуга послушен.

4969.

*Отдел „Кадри” е изтегленият и
режещ меч на пролетарската
диктатура. (Й.В. Сталин).*

Наричахме ги просто „кадровици”,
А те ни обкръжаваха отвред
И както е на преглед за войници,
Залепяха ни своя етикет.

Доволстваха, че са полуграмотни
И всеки сричаше като дете
До степен в часовете си работни,
Да може доносител да чете.

А подписът му беше съдбоносен,
Откаже ли ти го, и ти си труп,
Светия даже, местен или вносен,
Не трогва този ален душегуб.

Сега са вече спомени далечни,
А някога ги мислехме за вечни.

4970.

Душата ми – на спомените склад,
Аз не държа на пряко подчинение,
Пред мен явяват се, когато щат,
Без за това да искат позволение.

Джуджето Путин със демонски смях
Е често част от моите посетители,
Доказвайки ми, че не влиза в грях,
Като унищожава мирни жители.

Такива като него имат мощ
Да ме лишават от възпоминания
За ведро преживяни ден и нощ
И давят в скърби моето съзнание.

Мнозина не споделят моя трепет
И даже Путин-изверга подкрепят.

4071.

Гласувахме за тях във залите –
Макар и неизвестни, бяха наши,
На бедните приели идеалите,
А не престъпни новобогаташи.

Те сядаха достойно до оратора,
Мълчаха чинно, даже нявга спяха,
Допълвайки миманса на театъра,
А и разноски може би пестяха.

Но после станаха неизбираеми,
Присядаха си като абонати,
За външна критика непроницаеми,
Защото са напълно непознати.

Те също като вази със цветя са
В президиума ален за украса.

4972.

Чрез преданост достойна историците
Доказват със увереност заразна
Напразната погибел на войниците,
Че е във същност жертва ненапразна.

Историята ни, напарфюмирана
С капризи кобурготски-идиотски,
Впоследствие бе плътно окупирана
От юди, предано искаротски.

А политиката им балансирана
Бе с изобилие от кръв - такава,
Че издържливостта неподозирана

На нашия народ се днес признава,
Едно предимство, всеки се досеща,
Което при говедата се среща.

4973.

*Каждая кухарка должна учиться
управлять государством(Ленин)*

Не стигаха продукти и готвачките
Се учеха да властват над страната,
Но случваше се да си сбъркат крачките,
Защото пречеше им бързината.

Къде ли не по ленински проникнаха,
Във банки, парламенти, институти
И гражданите като че ли свикнаха
Със техните рекорди прословути.

Готвачка – лекар, инженер, общественик,
Конструктор, автор, въздухоплавател,
Или заслужил природоестественик,
Цъфтяха до готвачка - следовател.

Моралът им бе и червен, и здрав,
А Ленин, както винаги, бе прав.

4974.

Количествените натрупвания се превръщат в качествени. (Хегел)

Увеличиха броя на глупците,
Заети в Министерския Съвет
С надеждата да намалят щетите,
Които бяха станали безчет.

Но чаканото чудо не настана,
Надеждата не се превърна в плод,
От глупостта отворената рана
В тревога хвърли целия народ.

Опитаха с размяна на местата,
Но положението се влоши,
Щом се налагаше на дипломата
Проблеми на транспорта да реши.

А свестен във властта да бъде включен
Е акт възможен, но за днес изключен.

4975.

Тревожи ме неясното роднинство
Между културата и Свободата,
Желая да са свързани в единство,
Но не така решила е съдбата.

В страни със разцъфтяваща култура
Цъфти и робство с форми прогресивни,
Като сред тях в човешката дресура
Се влагат много средства интензивни.

Човекът доброволно марширува,
Загубил своя ум, но не и памет,
Научил се е бодро да мирува
И да се кланя, докато го мамят.

Това е всъщност главният предлог
Навред да се твърди, че няма Бог.

4976.

Със „битка до последна капка кръв”
Прославяме човешкото геройство,
Но мисля, без да смятам, че съм пръв,
На нравите е нужно преустройство.

Хемоглобин – съставка на кръвта,
Човек за здравето си произвежда,
Чрез него е незаменима тя
И белег не за смърт, а за надежда.

А щом въоръженият юнак
Един ден тази правда проумее,
Дано това да се превърне в знак,
Кръвта, че трябва да не се пилее.

Макар за мир да е предназначена,
България е с кърви напоена.

4977.

Ще съберем ли сили да признаем
Христос, че стана символ на провал?
Светът за него плаща кървав наем
Чрез вярата във лъжеидеал.

Той лъчезарно братство проповядва
И иска вредом обич да цари,
Но Марс с убийствената своя брадва
Не спря човечеството да мори.

Възникна ужасът на вековете -
Смъртта в религиозните войни,
От пламъка им светлина засвети,
Но не за обич, а за съсипни.

А в името Христово, свято, честно,
Да се умира става все по-лесно.

4978.

Когато жертви тачим за герои,
Това е слава, давана на заем
За бъдещите мемоари свои,
В които себе си ще величаем.

А жертвите са клани-недоклани,
Накуп пред кланиците скотобойни,
Да страдат от Всевишния призвани,
Нещастни, безутешни и безбройни.

За мъртвите изглежда безразлично
Към кой отряд ще са разпределени
И групово или поединично
Ще бъдат за герои обявени.

За живите обаче без съмнение
Това е от съществено значение.

4979.

*Гражданската война в Русия, 1918-1922гг,
Е по-кръвопролитна от всяка друга
гражданска война или революция.*

Повит мирът бе след като бе срутен
Със смъртоносна тъмна пелена –
„Специална операция” по Путин,
А според Ленин гражданска война.

Над десет милиона са убити
Във този четиригодишен мор,
Военопленници не са открити,
А няма и с присъди за затвор.

Красноармейци със белогвардейци
Са чествали смъртта в съвместен гроб,
Вкопани от гробари-самодейци
Без помощта на православен поп.

Останала е все пак странна драма,
Военопленници защо ли няма?

4980.

Защо Русия се ленинизира,
Сталинизира и путинизира?

Коя е съкровената причина?
Дали е мастна или от чужбина?

За този свят народ зглежда трудно
Да бъде сходен с друг и нищо чудно,

Че във Историята своя ниша
Намира и там въздух диша,

Макар ботуш тирански на корема
Да му създава посоянно тема

За сътресения и за протести,
Които напоследък стават чести,

Но той не иска сам да ги изстрада,
А за целта съседите напада.

4981.

Величието се обезценява,
Кого ли не окичват със „велик”,
Но парламентът в никоя държава
Велик не е станал до този миг.

А „парламент”- във превод „говорилня”.
Е място във което се мълчи
И според информация обилна
Това най-често отдалеч личи.

Мълчанието днес е в занаята
На не един обучен депутат,
Възнаграден със хубава заплата,
За мълчаливец щом е бил признат.

Във сялпст са угаснали звездички,
Но поотделно са велуки всички.,
Но поотделно са велики всички.

4982.

Със географията беше ясно -
Войната всичките освободи,
Но „ляво” ги споходи вместо „дясно”
И с леви идеали ги снабди.

Опасаха с бразда на ален багер
Превзетите страни от край до край,
А социалистическия лагер
Зарадваха със надпис „Земен рай”.

Навън не можеше да се пътува,
ЦеКа постановяваше така,
Но можеше до смърт да се кротува
Пак с разрешението на ЦеКа.

А лагерът във ужас безначален
Очакваше да се спомине Сталин.

4983.

Осиротя светът, осиротя,
Прибра се Бог на топло във музея,
А Лазар насаме е със смъртта
И няма кой да го спаси от нея.

Изглежда, според всички божества
Вселената се трудно управлява,
Защото даже те са без права
Да пречат ако тя се разширява.

Летят галактики какви ли не,
Причакват ги светлинните години,
Земята своята отговорност сне,
От лидерския пост да си почине.

По този начин, обезбожествена,
Се обновява цялата Вселена.

4984.

Непримирими днес са враговете,
Навред до смърт воюват с всички средства,
Завиждат им със право зверовете,
Че в ада Дяволът ги пръв приветства.

Те помежду си ужким са различни,
Идеите им са несъвместими,
А методите им са идентични
По същество, но под различно име.

Физична и химична обработка
С успех сломява всички индивиди,
Душата става безпределно кротка
И кротка в преизподнята ще иде.

Там враговете в обща са държава
И боят се във мир превъплъщава.

4985.

Навярно ще привикнем и с това -
С портретите на хора знаменити
Във цял ръст или само „по глава”
И с втречения блясък във очите.

Не знаем нещо да е сътворил,
Известен е със своята неизвестност,
Да бъде публичен се е родил,
Ликът му радва се на повсеместност.

Той може да е никаквец, признат
Обаче и у нас и даже в странство,
Известен гей, бохем, дегенерат,

Приет за свой във светското пространство,
Където е свободен като птиците
И безполезен като политиците.

4986.

Приемственост зловеща ме гнети
Между короната и Свободата -
Народът длъжен е да се прости
Със риска сам да си кове съдбата.

И в двата случая със вяра чиста
Той възприема лик на някой властник
От род или от изборната листа,
В която няма право на подгласник.

В окървавената борба за власт
Той жертва е, а също и свидетел
Със всяка своя милосърдна част
В очакване на липсващ благодетел.

Доказано е, че под всяко знаме
Най-лесно е народът да се мами.

4987.

Рушвет да даваш и рушвет да взимаш
Е тънък и изискан занаят,
Ти трябва на орел око да имаш,
За майстор за да бъдеш припознат.

Човек, чиято такса е хиляда,
Не можеш с десетачка да склониш,
Сгрешиш ли, сигурно със изненада
В затвора би попаднал, току-виж.

Че съвестта е нещо целокупно,
Се е узнало още в древността
И в името на бъдеще подкупно
На порции не се продава тя.

Да каже колко струва всеки път,
Налага се да прецени Умът.

4988.

Подвластни днес сме на безлична сган,
Прикрита зад платени изпълнители,
Между които всеки е подбран
Да е слуга на важни повелители.

Слугите знаят, че във всеки грях
Срещу народа си, щом са въввлечени,
Награда чака всекиго от тях
И на успехи лични са обречени.

Износят ли се, тях ще ги сменят
Със попълненията от запасите,
Безличниците могат всеки път
За подлост щедро да отварят касите.

Във нашата безвременна държава
Безличието всичко управлява.

4989.

Простаци дълго време ни владяха,
Простаци дълго време ни крадяха,

А харвардци надойдоха и щедро
Започнаха да ни крадат наедно,

Изтръгват милиони бевъзвратно
И даже милиард, но еднократно,

Защото всеки с ум е за двамина -
Един е тук, а другият в чужбина

И схванахме, че мамата си трака,
Умник оставим ли да ни прецака,

Ще го направи с помощ на закона,
От който ще получи здрава броня,

А ний ще търсим по предназначеност
Укритие във словото „почтеност”.

4990.

По „антиполитическа измама”
Е нужно часове да въведем
В редовната училищна програма
С гаранция, макар и не съвсем.

Отрано трябва днешните младежи
Да разпознават сладките лъжи,
За да не бъдат балами невежи
И изборния фарс да продължи.

Тогава към готовност за промяна
Народът смело ще насочи взор,
А склонните към масова измяна
Ще помъдрят в местния затвор.

Реалност докато това не стане.
Нас от лъжците кой ли ще ни брани?

2991.

Щом всички борят се с престъпността,
Аз също искам да се боря с нея
И чест да си прибавя към честта
Във името на светлата идея.

Видях известен корупционер
Да слиза от блестящо „мазерати”,
Затичах се със вдигнат револвер,
Но се свестих сред болнични кревати.

От своята охрана пазен бил
И ден и нощ с пазители на смени
До скъпия любим автомобил,
От щедростта му ярко озарени.

Сега, подет от негов прокурор,
Заплашен съм от глоба и затвор.

4992.

Природосъобразно е живял
Човек в праисторическата ера
Далеч от лицемерния морал
И политическата далавера.

Подлагал се е на лечебен глад,
Подготвян още от детенце младо,
Без съд, без прокурор и адвокат
Във рамките на прачовешко стадо.

Умирал е без болничен надзор,
Без кръст и без платени оплаквачи
От взет под наем специален хор
Със неотложни траурни задачи.

Смъртта му винаги била естествена
И много честа, за да бъде чествана.

4993.

„Живачен препарат е „Салварсана”*
Написа смело виден журналист,
Лъжата от тиража се подхвана
И се понесе, като ангел чист.

Знам, вестникаринът навред навлиза,
Но във науката е без паспорт
И при конкурс би завоювал приза
По неподготвеност от първи сорт.

Читателят е длъжен да повярва
Без право даже да се усъмни,
Незнаейки с лъжа, че натоварва
Ума без право да я отмени.

В науката най-главните задачи
Са свързани със вещи преводачи.

*„Салварсан” е арсеново лекарство против сифилис, изобретено от Паул Ерлих.

4994.

Идеите и действителността
Се срещнаха, но без да се познаят,
Мечтата си оставаше мечта,
Но на която се съзира краят.

През следващия ред от векове
Ще бъде комунизмът мръсно слово,
Изцапано, но не от врагове -
От своите... Отново, и отново.

Стотици милиони ще тъжат
За жертвите (стотици милиони),
Които трябвало е да търпят

Несправедливостите за закони,
Докато дявол нов се появи
И за спасител наш се обяви.

4995.

Властта събужда звяра във човека,
Това приема се, че е безспорно,
Особено за хората на ЧеКа,
Които действат с жар и неуморно.

С убийствата в промишлени размери
Нацистите станаха фабриканти,
Не се намери никой да измери
Нахалството на техните гаранции.

Сърцата постепенно охладняват
И трезвият разсъдък ги заменя,
Отчетливо им се променя нравът,
А съвестта превръща се в гангрена.

Без оглед на това, което прави,
Убиецът е със завидно здраве.

4996.

Осигури задъго комунизмът
Властта с каква ли не човешка измет,
А тя единствено за смет е годна
Според класация международна.

Привиквахме със новата си власт,
Но ние с нея, а не тя със нас

И по методи всекиму познати
Народ тя доста в лагерите прати,

А там с тояга, с кирка и с лопата
Се учеха да честват Свободата
Чрез смяна на делата със словата
До степен, непозната на Земята,

Но после бързо беше усвоена
И пръсната из цялата Вселена.

4997.

*Первитин - По време на Втората Световна война
препаратът се е използвал като боен стимулатор.
Скополами- използва се при разпити.*

С едно невзрачно хапче си герой,
Една ампула прави те без воля,
Войски без страх се хвърлят в смъртен бой,
ДеСе на изповедник взима роля.

С химически заробени души
Човеци губят своята виновеност,
Какви да са, друг някой ще реши
Със подозрителната си готовност.

Изгубим ли божествения дар
Да виждаме доброто между злото,
Това ще ни превърне в онзи звяр,
Готов да се пребори с обществото.

С химична подпомогнатост душевна,
От нас ще лъха напаст всекидневна.

4998.

Обичам да следя по навик стар
За политическата ни словесност,
Дали с наличния си инвентар
Успешно повишава свойта честност.

Привлича взора „твърд електорат”
С плашещата си категоричност -
Гласува правоверният отряд
За партията си, а не за личност.

Дори човекът да е уличен
Във престъпления неизброими,
От партията щом е одобрен,
Той депутат ще стане с чисто име.

А нашата безспир цъфтяща нация
Се украсява с нов вид демокрация.

4999.

Подробностите може да не помня,
Но спомням си редицата огромна

Със тъмни очила на оплаквачи,
Която бавно след ковчега крачи,

Оратор му държа похвално слово,
Посочвайки отново, и отново,

На мъртвия големите заслуги
(Моралнополитически и други),

Като спортист, че бил е всеизвестен,
Че бил богат обаче много честен...

Венци, букети, на грамади цели,
На лекаря ковчега са превзели,

Чието име кой ли беше чувал,
А той дечицата им бе лекувал.